

# Anerkendelsen – hvornår kommer den?

*Stine Lindahl Jacobsen, ph.d., Studienævnformand ved Musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet. Kontakt: slj@hum.aau.dk*

Processen hen imod at blive bedre integreret i det danske sundhedssystem har længe været et ønske for os musikterapeuter. Der har været flere forsøg i flere omgange gennem årene, men det er ofte endt med at løbe panden mod muren, når de travle politikere skulle i tale. Ønsket blev særdeles forstærket, da den økonomiske krise for alvor bankede på døren i 2010, og alt for mange musikterapeuter, af nød, blev sparet væk på trods af ofte mange års tro tjeneste indenfor det offentlige.

I 2011 tog det Humanistiske Fakultet på Aalborg Universitet for første gang initiativ til at støtte et autorisationsprojekt, ved at give lektor Niels Hannibal midler til at undersøge mulighederne for at forbedre situationen, gennem et samarbejde med kommunikationskonsulent Niels Brinkmann og Musikterapeuternes Landsforening (MTL). Fakultetet viste interesse, fordi det selvfølgelig har et ansvar for, hvorvidt de danske kandidater i musikterapi bliver afsat på arbejdsmarkedet efter endt uddannelse.

Under denne proces blev der i løbet af efteråret 2011 også lavet en spørgeskemaundersøgelse, der skulle afdække beskæftigelse og arbejdsvilkår for musikterapeuter i Danmark under MTL. Produktet af samarbejdet med Niels Brinkmann blev en dokumentationsrapport og kommunikationsmateriale. Her blev det tydeligt også for fakultetet, at der skulle flere kompetencer og ressourcer til, før end det kunne afdækkes, hvad der skulle til, for at musikterapi kunne blive en anerkendt

og velintegreret behandlingsform i Danmark. Vore tværfaglige kollegaer måtte også på banen, idet anerkendelse fra andre fag måtte sandes at være en nødvendighed. Hertil blev uddannelsens 30 års jubilæum brugt som afsæt for et skrift, der udelukkende fokuserede på ledere og relevante tværfaglige kollegaers oplevelse af musikterapiens bidrag til sundhedsvæsenet i DK.

Fakultetet bevilligede dernæst et større projekt, hvor COWI, som professionel konsulentvirksomhed, skulle afdække juridiske, politiske og økonomiske aspekter i en større samlende rapport med dertilhørende fakta-ark om specifikke klientgrupper. Der blev opbygget et solidt samarbejde mellem COWI, fakultetet, universitetsansatte fra musikterapiuddannelsen og MTL-bestyrelsesmedlemmer i sommeren 2012. Formålet var dels at finde ud af, hvordan musikterapi kunne opnå tilskud fra staten, dels hvordan musikterapeuterne kunne blive autoriseret.

Resultatet af dette samarbejde var færdigt foråret 2013 og bestod af en dybdegående rapport omkring offentlige tilskud og autorisationsordningsmuligheder for musikterapi i Danmark samt fakta-ark og beregninger inden for udvalgte og slagkraftige klientområder (demens, skizofreni, autisme). COWI rådgav os med en klar trinvis plan for at opnå vore mål, og alle, der måtte være interesserede i rapporten, er meget velkomne til at tage et kig (send blot en mail til slj@hum.aau.dk).

Her er et kort resume:

Trin 1 Musikterapi skal være en del af de nationale vejledninger og anbefales til behandling indenfor udvalgte og slagkraftige klientgrupper (skizofreni, demens og autisme). Kommuner og regioner skal opfordres aktivt til at bruge musikterapi – ikke af den menige musikterapeut, men af Aalborg Universitet og større klientforeninger. Dette kræver indblanding i årlige budgetplanlægninger, kontakt til rådmænd samt pres fra brugere, ledere og tværfaglige kollegaer.

Trin 2 Anmode om autorisationsordning for kandidater i musikterapi i første omgang i sundhedsudvalget og senere hos sundhedsministeren, idet en autorisationsordning kræver en lovændring. Dette trin kræver en del skyts i forhold til et solidt tværfagligt netværk, et meget tydeligt universitet i ryggen samt lobby-indsats for relevante interesser herunder en dyrere kommunikations- og pressestrategi.

Trin 3 Etablering af tilskudsordning for udvalgte klientproblematikker for privatpraktiserende musikterapeuter. Trin 2 forudsætter trin 3, fordi det skal være tydeligt, hvem der kan levere den ydelse, som staten giver tilskud til.

Det lyder ikke ligefrem legende let, men det er trods alt en målrettet og velinformeret plan, hvilket er mere end vi nogensinde har haft i Danmark. Det er også interessant, at COWI tydeligt påpeger, at universitetsledelsen har en afgørende rolle, fordi deres stemme er noget tungere og langt mere juridisk afgørende end enkeltstående musikterapeuters. En autorisa-

tionsordning er en autorisering af selve uddannelsen og de kompetencer, kandidaterne opnår gennem den.

Siden rapporten har universitetsansatte på Musikterapiuddannelsen arbejdet videre med Trin 1, og særligt indenfor demensområdet synes det at rykke en del, idet musik og musikterapi nu anbefales til demensramte af socialstyrelsen. På flere planer samles der skyts til at kunne gå i gang med trin 2. Eksempelvis er der indgået et nyt forskningssamarbejde med lægerne og Sundhedsvidenskabelig Fakultet på Aalborg Universitet, som har forankret sig i løbet af efteråret 2013 og nu er blevet til et konkret skizofreni-projekt med professor Inge Nygaard Pedersen og dekan Egon Toft ved roret. Samarbejdet blev affødt af et møde på tværs af uddannelser omkring anerkendelse af musikterapi som en del af Aalborg Universitets sundhedsfaglige profil, hvor både læge- og psykologuddannelserne viste interesse og anerkendte musikterapi som fag tidligt sommeren 2013. Der findes dog ikke en beskrevet og samlende sundhedsfaglig profil for universitetet. Derfor er universitetsansatte i instituttet pt. i gang med selv at lave et udkast til denne, så vi foran sundhedsudvalget med ro i sinde kan påstå, at vore samarbejdspartnere og universitetet som helhed bakker os op. I MTL-bestyrelsen arbejdes der på at mobilisere MTL-medlemmer til at kontakte og samarbejde med klientforeningerne ved at lave informationspakker og tilbyde forelæsninger.

Der er hårdt brug for ekstra arbejdskraft til at løfte alle disse opgaver, særligt da universitetet pt. ingen midler har bl.a. pga. stramninger fra ministeriets side. Samtidigt er der brug for en samlet indsats, så modtagere af vores budskab ikke bliver forvirrede af flere eller modstridende henvendelser. Vi skal gerne fremstå

## *Anerkendelsen – hvornår kommer den?*

som et professionelt og velorganiseret fag. Her er en fælles kommunikation vigtig, og vi appellerer derfor til, at den menige musikterapeut som minimum informerer os, når han eller hun kontakter politikere og rådmænd omkring budgetter og i særdeleshed omkring anbefalinger og lovændringer.

Som den opmærksomme læser kan se, så ta-

ger tingene frygtelig lang tid. Det startede i denne omgang i 2011, og nu skriver vi 2014. Højest sandsynlig vil det tage en del år mere, men fortvivl ikke. Vi kæmper alle for det samme. Vi må stå sammen, have tålmodighed, kæmpe til sidste dråbe og trøste os ved, at stort set alle, vi møder på vores vej, kan se, hvilken værdi musikterapien har og kan tilføre i det danske samfund.